

Marjon
Hoffman

Elk is voor!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

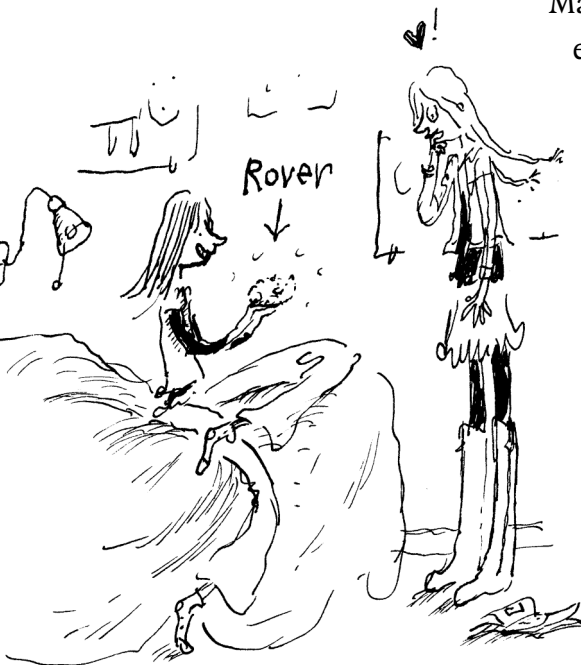
Als je ouders je een stadi
huisdier geven, moeten ze
niet gaan piepen als je
het af en toe vergeet
te voeren!

Regel 1

Als mijn moeder en ik terugkomen van boodschappen doen, zie ik dat Margreet buiten staat. 'Floor, kom eens kijken wat ik heb!' roept ze.

Ik steek meteen de straat over en Margreet trekt me mee naar haar huis. 'Kom, het is op mijn kamer,' zegt ze geheimzinnig. Ik ren met grote stappen achter haar aan.

Margreet ploft op haar bed en graait in de kooi die ernaast staat. De kooi is nieuw, dat zie ik meteen. 'We liepen langs de dierenwinkel en toen kreeg ik deze,' vertelt Margreet. Ze houdt een bruin pluizig beestje voor mijn neus.

‘Je hebt een huisdier...’ zeg ik onder de indruk.

‘Ja, leuk hè? Een hamster,’ zegt ze en ze aait het beestje zachtjes met haar vinger tussen zijn oortjes.

‘Aaah...’ zeg ik, en ik ben meteen stikjaloers.

Waarom krijgt Margreet zulke dingen altijd zomaar en ik nooit!

‘Wil jij hem ook even vasthouden?’ vraagt ze.

Ik aarzel geen moment en steek meteen mijn hand uit. Margreet zet het hamstertje er heel voorzichtig op. Wat een schattig diertje is dit!

‘Lief is hij, hè!’ lacht Margreet. ‘Hij heet Rover.’

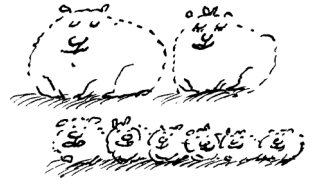
Ik knik en geef de hamster aan haar terug. Ik vind Rover maar een rare naam voor een hamster, maar toch ben ik jaloers. Ik wil zelf namelijk al jaren een huisdier, maar het mag nooit van mijn ouders.

‘Kreeg je hem echt zomaar?’ informeer ik.

‘Nou, ik heb er wel een paar keer om moeten zeuren, hoor. Moet je ook doen, Floor, dan kunnen onze hamsters bij elkaar spelen.’

Wat een goed idee! ‘En als ik nou een vrouwtjeshamster neem, dan noem ik haar Roverientje en dan krijgen we babyhamsters!’

Margreet en ik springen door haar kamer, we zien het al helemaal gebeuren: Rover en Roverientje met

allemaal kleine baby'tjes! Ik ben vastbesloten om mijn ouders vandaag nog om een huisdier te vragen.

'Wat is er met jou? Je straalt helemaal!' zegt mijn moeder die avond. Er staan aardappeltjes en sla en gehaktballetjes op tafel, dus ik wijs ernaar.

'Mmmm,' slijm ik, 'dit is mijn lievelingseten.'

Mijn moeder schept het eten op, en ik wacht tot iedereen zijn mond vol heeft en ik rustig om een huisdier kan vragen.

'Margreet heeft een hamster gekregen, liefjoh...' vertel ik, maar het lijkt mijn ouders niet veel te interesseren. Mijn vader schrokt zijn aardappels naar binnen en mijn moeder kijkt niet eens op van haar bord. Daarom besluit ik er nog een schepje bovenop te doen.

'Zo'n schattig beestje, hij keek me echt heel lief aan en hij heeft ook van die kleine, lieve, zwarte kraalooogjes... Margreet is dol op hem!'

Nog steeds krijg ik weinig reactie en alleen mijn vader kijkt een seconde op van zijn bord.

'Mag ik ook een huisdier?' vraag ik, maar mijn moeder schudt meteen haar hoofd.

'Geen sprake van! Dat vind ik veel te veel gedoe!' Ik vind het zo gemeen, dat ik met mijn vuist op

tafel sla. 'Je hebt er niet eens eerlijk over nagedacht!' roep ik boos.

Mijn vader kijkt me vol medeleven aan, hij vindt het sneu voor me. 'Een klein huisdiertje, op haar kamer, daar kunnen we toch over nadenken?' zegt hij tegen mijn moeder. Maar die wil er nog steeds niets over horen en eet door alsof wij er niet zijn.

Na het eten zit ik samen met mijn vader aan tafel.

'Floortje, je weet toch wel dat huisdieren elke dag eten nodig hebben, je moet er goed voor zorgen en dat kost tijd en moeite, hè,' zegt mijn vader.

Ik knik en glimlach naar hem, wie weet koopt hij dan wel een huisdier voor me. 'Ja, pap, dat weet ik,' antwoord ik netjes.

'Oké, dan beloof ik dat je moeder en ik er nog een keer goed over na zullen denken.'

Ik spring meteen van mijn stoel en omhels mijn vader stevig. 'Dank je, pappie,' fluister ik in zijn oor.

Als mijn vader de volgende dag thuiskomt van zijn werk, roept hij mij. 'Floor, ik heb een verrassing voor je!'

Ik had al het gevoel dat er vandaag misschien iets heel leuk ging gebeuren en

ren meteen de trap af, waar mijn vader me al met een grote grijns staat op te wachten.

‘Wat dan?’ vraag ik, en mijn vader wijst naar de deur.

‘Kijk maar eens op de keukentafel...’ Zou hij dan echt een hamster voor me hebben gekocht...?

Ik ren de hoek om, kijk op de tafel en slik. Daar zwemt een goudvis in een oude vaas van mijn moeder.

‘Leuk hè, heb jij ook een huisdier!’ zegt mijn vader.

Ik staar naar de vaas. ‘Ja, maar dat is een vis...’ stamel ik.

‘Gekocht bij *Dier-van-Plezier*,’ zegt mijn vader glunderend.

Ik ben blij dat ik weet waar hij hem gekocht heeft. De dierenwinkel op het kleine winkelpleintje om de hoek. Wie weet geven ze nog geld terug en kan ik dan toch een hamster kopen. Eindelijk komt er langzaam weer een glimlach op mijn gezicht.

‘Ik wist wel dat je het leuk zou vinden!’ zegt mijn vader.

Ik knik en pak voorzichtig de vaas van de tafel om hem mee naar mijn kamer te nemen. Ik kijk naar de vis. Mijn vader vindt het vast niet erg als ik hem even ga ruilen voor een hamster.

Ik sluip weer naar beneden en zie dat mijn vader in

zijn luie stoel zit met zijn ogen dicht. Dus gris ik snel het lege plastic zakje waar de vis in zat van het aanrecht en neem het speciale schepnetje mee. Mijn vader heeft niks in de gaten.

Ik doe wat water uit de vaas in het zakje en schep de goudvis erin. Zo, dat is dat, nu alleen nog even omruilen voor een hamster! Ik steek het zakje met de vis in mijn jaszak en sluip zo zacht als ik kan het huis uit om naar de dierenwinkel te gaan.

Dier-van-Plezier is gelukkig niet ver en voor ik het weet sta ik oog in oog met de mevrouw van de winkel, die vriendelijk naar me lacht.

‘Ik kom iets terugbrengen,’ zeg ik vol zelfvertrouwen en ik zet het zakje met de vis voorzichtig op de toonbank.

De mevrouw kijkt er verbaasd naar. ‘Ja, maar... dat is een vis,’ stamelt ze.

Ik knik, want dat wist ik allang.

De mevrouw trekt een streng gezicht naar me. ‘Een vis kun je niet zomaar terugbrengen!’

‘Waarom niet?’ vraag ik. ‘Mijn moeder heeft ook zo vaak een broek teruggebracht, en dan kreeg ze gewoon haar geld terug.’

De mevrouw fronst. ‘Een vis is toch geen broek!’

‘Ik wil hem zo graag ruilen voor een hamster,’ zeg ik zielig, maar de mevrouw schudt haar hoofd.

‘Nee, dat gaat helaas niet, want we ruilen geen dieren.’

Ik pak met tegenzin de vis van de toonbank en sjok de winkel uit.

Boos zit ik even later op de stoep, en ik staar naar het zakje op mijn schoot, waar die stomme vis in zwemt die ik helemaal niet wilde hebben.

‘Hé, je hebt ook een huisdier!’ zegt een vrolijke stem achter me. Het is Margreet, maar ik kan alleen maar mijn schouders ophalen en een chagrijnig bromgeluid maken.

‘Hm.’

‘Hoe heet ie?’ Margreet zakt door haar hurken om de vis extra goed te kunnen zien.

‘Rotvis!’ zeg ik boos.

Margreet kijkt me geschrokken aan.

‘Ik wou helemaal geen vis, ik wou ook een hamster, maar toen heeft mijn vader deze vis gekocht en ik kon hem ook al niet ruilen!’

Margreet schiet in de lach. ‘Ruilen? Dat kan toch ook niet met een dier, Floor! Maar misschien wordt hij niet zo oud en kun je daarna een hamster vragen.’

Nu begin ik weer een beetje hoop te krijgen.

‘Wacht, we zoeken het op!’ stelt ze voor. Samen rennen we naar haar huis, waar Margreet meteen achter de computer kruipt.

Goudvissen zijn alleseters, ze kunnen ongeveer 40 cm lang worden, en kunnen een leeftijd bereiken van 15 tot 28 jaar. Er is zelfs een geval bekend van 49 jaar, leest Margreet hardop van het scherm.

‘Negenenveertig!’ gil ik. Ik ren met het zakje naar huis en gooi de vis terug in de kom. Net op tijd, want mijn vader komt eraan.

‘Heeft hij al eten gehad?’ vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd. ‘Hij heeft geen honger...’

Mijn vader kijkt me boos aan. ‘Hoor eens, jij wilde zo graag een dier, en dieren moet je voeren! En als je hem niet binnen drie tellen eten geeft, dan neem ik hem mee en is hij van mij!’ Hij telt langzaam tot drie.

Normaal gesproken doe ik voor de tweede tel al wat hij wil, maar dit keer blijf ik rustig wachten tot hij klaar is, want zo’n aanbod sla ik niet af!

‘Dan neem ik hem!’ zegt mijn vader. Hij pakt met grote tegenzin de vaas en sjokt naar zijn werkkamer.

Ik hoor hoe hij de vaas neerzet en doormoppert. Maar dat kan me niks schelen, want ik ben de komende 49 jaar van die vis af!

